

XII we wsi Żabiec gminy Pacanów powiatu Stopnickiego:

- 1) 1 mórg 39,88 prętów stanowiących własność Antoniego Banacha,
- 2) 1 mórg 182 prętów stanowiących własność Macieja Zająca,
- 3) 40,30 prętów stanowiących własność Tekli Rutkowskiej,
- 4) 34,19 prętów stanowiących własność Marjanny Rutkowskiej,
- 5) 165,68 prętów stanowiących własność Stanisława Banacha,
- 6) 67,25 prętów stanowiących własność Jana Kawy,
- 7) 6,85 prętów stanowiących własność Marjanny Drag,
- 8) 280,56 prętów stanowiących własność Józefa Korczaka,
- 9) 70,35 prętów stanowiących własność sukcesorów Mojżesza Cukermana,
- 10) 4 morgi 80,54 prętów wspólnych pastwisk wsi Żabiec;

XIII z dóbr Żabice gminy Pacanów powiatu Stopnickiego:

- 1 mórg 263,54 prętów stanowiących własność Marka Warmana;

XIV we wsi Kępa Szczucińska gminy Pacanów powiatu Stopnickiego:

- 1) 64,31 prętów stanowiących własność Walentego Kerasa;

XV we wsi Rataje Karskie i Słupskie gminy Pacanów powiatu Stopnickiego:

- 1) 280,51 prętów stanowiących własność Walentego Matyjasza,
- 2) 140,32 prętów stanowiących własność Marcina Labusa,
- 3) 73,29 prętów stanowiących własność Józefa Strzemaszka,
- 4) 68,48 prętów stanowiących własność Jana Błaszcza,
- 5) 51,11 prętów stanowiących własność Józefa Stolarskiego,
- 6) 55,94 prętów stanowiących własność Marcina Michalskiego,
- 7) 50,16 prętów stanowiących własność Szafrana,
- 8) 42,81 " " " Cygana,
- 9) 86,81 " " " Andrzeja Skotnickiego,
- 10) 47,26 prętów stanowiących własność Marji Nowak (Vel-Nowackiej),
- 11) 43,40 prętów stanowiących własność Marcina Zawady,
- 12) 66,45 prętów stanowiących własność Andrzeja Walasa,
- 13) 68,45 prętów stanowiących własność Jana Labusa,
- 14) 36,28 prętów stanowiących własność Andrzeja Labusa,
- 15) 144,84 prętów stanowiących własność Walentego Kurdasa,

16) 110,11 prętów stanowiących własność Marcina i Stanisława Krupów,

17) 119,81 prętów stanowiących własność Katarzyny Wieczorek,

18) 156,36 prętów stanowiących własność Józefa Szarpały,

19) 107,65 prętów stanowiących własność Michała Szarpały.

Art. 2. Rzeczone grunty ulegają natychmiastowemu zajęciu po dokonaniu opisie.

Naczelnik Państwa: *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Kolei Żelaznych: *Ludwik Zagórny-Marynowski*

822.

U s t a w a

z dnia 21 września 1922 r.

w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, b. czynszowników oraz „wolnych ludzi” na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego, wołożyńskiego, wilejskiego, wileńskiego, oszmiańskiego, trockiego, święciańskiego, brasławskiego, duniłowiczowskiego, dziśnieńskiego, lidzkiego i gmin: białowieskiej, masiewskiej oraz suchopolskiej powiatu bielskiego.

Art. 1. Osoby, które w dniu 1 sierpnia 1914 r. posiadały i obecnie władają jako dzierżawcy lub nieuznani ostatecznie przez urzędy rosyjskie b. czynszownicy i „wolni ludzie” poza obrębem miast i miasteczek w województwach: nowogródzkim, poleskim, wołyńskim i powiatach: grodzieńskim, wołkowyskim, lidzkim, wołożyńskim, wilejskim, oszmiańskim, wileńskim, trockim, święciańskim, brasławskim, duniłowiczowskim, dziśnieńskim i gminach: białowieskiej, masiewskiej oraz suchopolskiej powiatu bielskiego gruntami, nie przewyższającymi w województwie wołyńskim 25 dziesięcin, a w pozostałych miejscowościach 40 dziesięcin dla każdego posiadacza, nie mogą być usuwani z gruntu oraz z zajmowanych pomieszczeń do dnia 1 listopada 1923 r., chociażby ich umowy dzierżawne wygasły.

Osoby, które legalnie nabyły od dzierżawców, władających określonymi powyżej normami gruntów, ich prawa, mają wszelkie prawa, przyznane przez niniejszą ustawę.

Przy obliczaniu przestrzeni gruntów, która daje prawo korzystania z niniejszej ustawy, nie mogą być wliczane pastwiska, z których korzystają dzierżawcy w lasach właściciela.

Art. 2. Roczna opłata dzierżawna nie może przekraczać za 1 dziesięcinę gruntów ornych i łąk kośnych sumy, równającej się przeciętnej cenie rynkowej za 100 kg. żyta w sierpniu każdego roku, a za inne

użytki 30% tej sumy. Jeżeli podatki gruntowe opłaca właściciel gruntu, opłaty powyższe powiększa się o wysokość wpłaconego za dany obszar podatku. Opłaty te należy uiszczać najpóźniej 1 października każdego roku. Określenie powyższe opłaty nie dotyczy b. czynszowników i „wolnych ludzi”, wskazanych w art. 1 ustawy niniejszej.

Art. 3. Przepisy art. 1 nie stosują się do dzierżawców, którzy nie uiszczą w oznaczonym w art. 2 terminie przypadającej od nich opłaty, albo wprowadzą na nich urządzenia handlowe lub przemysłowe, nie wynikające z charakteru ich użytkowania, oraz do osób, dewastujących majątek.

Art. 4. Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają mocy umów obowiązujących, zawartych przez dzierżawców, względnie czynszowników i „wolnych ludzi” z właścicielami gruntów po 1 sierpnia 1914 r. co do zlikwidowania lub zmiany warunków dzierżawy lub użytkowania.

Art. 5. Wykonanie wyroków sądowych w części, dotyczącej się eksmisji z dzierżawionych gruntów osób, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, ulega zawieszeniu.

Art. 6. Grunty, znajdujące się we władaniu osób, odpowiadających przepisom art. 1 niniejszej ustawy, nie mogą być przejęte na rzecz osadnictwa wojkowego.

Art. 7. Ustawa niniejsza w niczem nie narusza lepszych praw, przysługujących dzierżawcom, „wolnym ludziom” i wieczystym czynszownikom z jakiegokolwiek bądź innego tytułu.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1922 r.

Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 110) i z dnia 23 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 12 poz. 109).

Marszałek: *Trąpczyński*

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Sew. Ludkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

823.

U s t a w a

z dnia 21 września 1922 r.

w przedmiocie tytułu inżyniera.

Art. 1. Tytuł inżyniera jest stopniem akademickim, nabywanym w wydziałach technicznych szkół

akademickich z ewentualnem oznaczeniem specjalności, zależnie od rodzaju wydziału akademickiego, jak np.: „inżynier dróg i mostów”, „inżynier hydrotechniki”, „inżynier górniczy”, „inżynier wojskowy” i t. d.

Art. 2. Szczegółowe warunki, pod którymi inżynier uprawniony będzie do wykonywania samodzielnej praktyki zawodowej, określi osobna ustawa.

Art. 3. Prawo nadawania tytułu inżyniera przysługuje radom wydziałów technicznych w szkołach akademickich, a wydziałowi filozoficznemu Uniwersytetu Jagiellońskiego dla studjum rolniczego w miejsce tytułu magistra.

Art. 4. Rady wydziałowe nadają tytuł inżyniera osobom, które ukończyły studia na odnośnym wydziale akademickich szkół krajowych w charakterze studentów i złożyły przepisane egzaminy, tudzież osobom, które, posiadając warunki do imatrikulacji w charakterze studentów, nostryfikowały na odnośnym wydziale zagraniczny dyplom inżynierski.

Art. 5. Dyplomy inżynierskie (świadczenia złożonego drugiego egzaminu państwowego), uzyskane w szkołach akademickich państw zaborczych przed 1 listopada 1918 r., nie są uważane jako zagraniczne, nie potrzebują nostryfikacji i uprawniają do używania tytułu inżyniera.

Art. 6. Absolwenci wydziałów technicznych w szkołach akademickich b. monarchji austriackiej, którzy ukończyli studia przed wprowadzeniem egzaminów państwowych w tych szkołach, osoby, które nabyły prawo do tytułu inżyniera na podstawie § 5 rozporządzenia cesarskiego z 14 marca 1917 r. (aust. Dz. Ust. № 130), wreszcie dotychczasowi autoryzowani inżynierowie i geometrzy cywilni w b. zaborze austriackim będą i nadal uprawnieni do używania tytułu inżyniera.

Kto ukończył przed upływem roku 1918 przynajmniej średnią szkołę techniczną w Rzeszy Niemieckiej i do dnia wydania niniejszej ustawy nosi tytuł inżyniera, będzie mógł wyjątkowo zachować go nadal po stwierdzeniu przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, że tego tytułu używał legalnie.

Art. 7. Rady wydziałów technicznych w szkołach akademickich mogą wyjątkowo nadawać tytuł inżyniera osobom, które ukończyły średnią techniczną szkołę zawodową, a przytem:

- 1) odznaczyły się wybitną działalnością w zawodzie technicznym.
- 2) wykazały się praktyką co najmniej pięcioletnią po otrzymaniu ostatecznego stopnia zawodowego w średniej szkole technicznej,
- 3) wykazały się w odnośnej szkole akademickiej dowodami ukończenia średniej szkoły zawodowej, przedstawiają sprawozdanie z prac, dokonanych w czasie praktyki zawodowej, oraz wykazały na egzaminie, nawiązującym do złożonego sprawozdania, że poziom ich wiedzy dorównywa temu, jaki jest wymagany od absolwentów akademickich szkół lub wydziałów technicznych.